

[Krag.]

sagde dengang, da vi stod midt i disse Forhandlinger, at det er min Opfattelse, at Forligsinstitutionen ved Behandlingen af denne Sag har overskredet sin Kompetence. Jeg fastslaaer dette.

Og naar vi fra det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen har erfaret under Forhandlingerne forleden Dag, at en Minister maa desavouere en Forligsmand, som han anser for ikke at have vist Kvalifikation, som gør det sandsynligt, at han kan fyldestgøre paa den vanskelige Post, hvorpaa han er sat, saa kan Forligsinstitutionen ikke for en Opposition i dette høje Ting være det Tabu, som den højtærede Statsminister vil udnævne den til — aldeles ikke.

Men hvad ligger bag? Ikke andet, end at Forligsinstitutionen har gaaet den højtærede Statsministers Ærinde i denne Sag. Det var det, jeg tillod mig at sige her i Tinget under Forhandlingerne om Mæglingforslagets Ophøjelse til Lov, at efter at dette Mæglingforslag er fremkommet, og efter at den højtærede Statsminister har taget det under Armene, som han har gjort det, er der ikke længere to Parter i denne Sag, men saa er der tre — og nu har den ene Part altsaa faaet Sæde i Voldgiftsretten.

Jeg nærer den ubetingede Tillid til de tre Mænd, som sidder der ved Siden af Forligsinstitutionens Repræsentant, at de vil se objektivt og uhildet paa alle disse Spørgsmaal og afgøre dem paa den Maade, som de finder overensstemmende med Ret og Billighed og med Erhvervenes Interesser til begge Sider, baade Arbejderes og Arbejdsgiveres. Og det er mit Haab, at disse Mænd vil hæve sig op over det Stade, hvorpaa den højtærede Statsminister har vist sig at staa, naar han i sin Tale her i Aften ligefrem har givet Anvisning paa, at Voldgiftsdommen skal være en Stadfæstelse af Forligsinstitutionens Mæglingforslag. — Jeg tror, at den højtærede Statsminister skulde vise den Ærbødighed for sin egen Stilling, at han holdt sig uden for dette Spørgsmaal, saa længe Retten sidder.

Den højtærede Statsminister sagde, at jeg har gjort mig til Talsmand for en Optræden fra Rigsdagens Side, som var Udtryk for, at de arbejdsløse skulde klare sig selv. Hvad er dog det for en Tale? Hvor har jeg gjort mig til Talsmand for en saadan Opfattelse? Aldrig. Og jeg vil minde den højtærede Statsminister om, at den Arbejdsløshedslovgivning, som vi havde indtil 1933, og som betød en ganske overordentlig Forbedring i Sammenligning med, hvad vi igennem de tidligere Aar havde haft, den

Arbejdsløshedslovgivning har jeg Ansvaret for Gennemførelsen af. Derfor skal den højtærede Statsminister ikke prøve paa at skyde mig sligt i Skoene, som han her har forsøgt.

Til sidst sagde den højtærede Statsminister — og det var egentlig det eneste Spørgsmaal, jeg havde stillet under min Tale i Formiddags, som jeg fik Svar paa —, at naturligvis var der inden for Regeringen et fælles Syn paa, hvilke Krav der kunde stilles til vort Neutralitetsværn og dettes Mulighed for at opfylde disse Krav; naturligvis var der et fælles Syn, for ellers holdt Regeringen jo ikke sammen. Ja, den kan blive holdt sammen af fælles Interesser paa andre Omraader, der kan være andre Nagler, som knytter Socialdemokratiet til Det radikale Venstre, og omvendt end netop den, vi her beskæftiger os med, og i alt Fald er der meget, der tyder paa, at Synet inden for de to Regeringspartier ikke er helt det samme.

Jeg minder om det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i Sønderborg, jeg minder om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i Esbjerg, og saa er der det ærede Medlem Hr. Steen og her forleden Dag i Tinget det ærede Medlem Hr. Rager. Det er i Virkeligheden Ord nok om denne Sag. Det er ikke vanskeligt at se, hvorfra de Vanskeligheder kommer, som foreløbig danner Hindringen for, at disse Spørgsmaal kan blive optaget til virkelig alvorlig Prøvelse og Undersøgelse paa Baggrund af den Ordning, som tilvejebragtes i 1932, og de ændrede politiske Tilstande i Europa, som siden da er indtruffet.

Saa var den højtærede Statsminister af den Opfattelse, at det tjente ikke en Oppositionsmand og altsaa ikke heller mig til Ære at proklamere Kaos her i Landet. Nej, det kan saamand gerne være, at vi har gaaet i en daarlig Skole, men det er da i hvert Tilfælde Statsministerens, og han maa saa afgøre, om det tjente ham og hans Parti til Ære, at han gik til Valg under det Motto, som under hans Billede lyste fra alle Gadeplakater i dette Land, Mottoet: Staining eller Kaos. Og han udnævnte sig selv paa den Maade til Landets Redningsmand, saa at man overalt uden for dette Lands Grænser maatte faa det Indtryk, at med den nuværende højtærede Statsminister stod og faldt dette Land. Jeg ved ikke, om det kan have tjent den højtærede Statsminister til Ære, naar han paa den Maade, som Tilfældet er her i Aften, drager til Felts over for vor Betragtning, som dog faktisk er fremsat med fuld Ret, idet Arbejdssituationen, den finansielle Situation, den bank-